

ณ ดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง... ที่หมู่บ้านเล็กๆ และสงบสุข
ด้านหลังของหมู่บ้านเขียวขจีแห่งนี้ เป็นเนินเขาที่มีลำธารไหลผ่าน

จ๋อม!

เด็กชายวัย ๗ ขวบผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนอมทอง พุ่งหลาวที่เหล่าปลา
จนแหลมคมด้วยมือของตนเองลงในลำธาร เป้าหมายคือปลาตัวเหลือง แต่พลาด
ปลาวกตัวหรือรอด หลาวไม้จึงกระทบเพียงน้ำเท่านั้น

ลำธารสายนี้ใสสะอาด เพราะเป็นน้ำที่ไหลลงมาจากยอดเขาสูงซึ่งอยู่ลึก
เข้าไปในป่าดงดิบ บางช่วงลึกบางช่วงตื้น มีปลาใหญ่น้อยแหวกว่ายชุกชุม

เด็กชายเลือกยื่นในช่วงลำธารที่น้ำลึกแค่เข่า ท้องลำธารเป็นกรวดก้อน
กลมใหญ่เล็กต่างสีสนับปนกันจึงยื่นได้โดยมั่นคง บางครั้งเด็กๆ ก็จะเก็บก้อน
กรวดกลมสีสนับสวยงาม ดีที่ต่างว่าเป็นของมีค่า เป็นของเล่น เป็นของสะสม
อย่างมีความสุขตามประสา และแทบทุกวันจะพากันจับปลาด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อ
เป็นอาหารมื้อเย็น

เมื่อพุ่งหลาวพลาดเป้า เด็กชายส่งเสียงอย่างขัดใจเล็กน้อย “โธ่เอ๊ย!”
แล้วคว้าหลาวขึ้นมาถือไว้ ตั้งท่าทะมัดทะแมง ไม่ละความพยายาม เจื่อหลาว

ในมือขึ้นในท่วงท่าถนัด สายตาจ้องเบ่งอยู่ที่ปลาตัวเชื่องที่ว่ายผ่านมาใกล้
ทันใด...ปลาตัวนั้นก็ถูกพลังที่มองไม่เห็นดีดมันขึ้นมาจากน้ำ...ผิบบ...เสียบ
ตัวทะเลลุปลายแหลมของหลาวที่เด็กชายยังถือค้างอยู่เหนือผิวน้ำ ปลาดีดกระแตก ๆ
คาหลาวไม้

“หือ...” เด็กชายขมวดคิ้วด้วยความพิศวง ลักษณะญาณทำให้ค่อย ๆ เหย
หน้ามองยังขีดหินฝั่งตรงข้ามลำธารที่อยู่สูงกว่าระดับศีรษะเล็กน้อย รู้สึกเหมือน
ถูกสายตาใครบางคนจับจ้องอยู่

และก็เป็นจริง...บนโขดหินริมลำธารมีชายชราคนหนึ่งยืนอยู่ มองตรงมา
ที่เขา...ชายชราคนนั้นมายืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไรเด็กชายไม่ทันรู้ตัว รู้แต่ว่าดวงหน้า
ของชายชราบ่งบอกว่าต้องเคยเป็นชายหนุ่มรูปร่างมาก่อนอย่างแน่แท้ แต่กาลเวลา
พรากความอ่อนเยาว์ของเขาไปเสียสิ้น ทั้งไว้แต่เค้าหน้าที่ยังคงน่าดู แม้จะเต็มไปด้วย
ริ้วรอยเหี่ยวย่น สีหน้าของเขาบ่งบอกความเมตตาการุณย์ เส้นผมและหนวดเครา
ของเขาเป็นสีเงินยวง ผมยาวรวบตั้งไว้ครึ่งหนึ่ง ปลอยชายผมไว้ระกลางหลัง สวม
อาภรณ์ยาวสีน้ำตาล

“ดีใจไหมที่ได้ปลา” ชายชราถามด้วยรอยยิ้ม

ดวงตาคูสวยของเด็กชายมองอีกฝ่ายด้วยสายตาไม่ตื่นตระหนกตกใจแต่
อย่างไร ย้อนถามกลับว่า “ท่านเป็นคนทำหรือ”

“ใช่...” ชายชรารับคำ รอยยิ้มจาง ๆ ยังปรากฏบนดวงหน้า

“ข้าไม่ได้ต้องการให้ท่านช่วย” เด็กชายเอ่ยจริงจัง “เรื่องแค่นี้ ข้าจับปลา
ของข้าเองได้” แล้วปลดปลาจากหลาว โยนปลาทิ้งลงในลำธาร

ชายชราอึ้ง รอยยิ้มค่อย ๆ สลาย แต่เค้าความเมตตาการุณย์ยังอยู่ เอ่ย
เสียงเรียบ “เจ้าทำอย่างนี้เท่ากับเสียของ”

เด็กชายรู้สึกผิด แต่เมื่อทำไปแล้วเรียกกลับคืนไม่ได้ จึงได้แต่นิ่ง

ชายชราไม่กล่าวอะไร เพียงหันกายผละจากไป

พอคณแปลกหน้าลับไปจากสายตา เด็กชายหันมองรอบกาย...เห็นทุกที่ทาง
ว่างเปล่า แล้วเพื่อน ๆ ที่มาจับปลาพร้อมกับเขาล่ะ...หายไปไหน

“อาตี้อ...เบธ!” เด็กชายตะโกนเรียก

เจียบ...ไม่มีเสียงขานรับ

เด็กชายบึ้งปากตะโกนเรียกซ้ำ แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาคือ...ความเจียบ

“หรืออาตี้อกับเบธกลับไปก่อน” เด็กชายคิด แต่เพื่อความแน่ใจ จึงตะโกน
เรียกสุดเสียงอีกครั้ง “อาตี้อ...เบธ!”

เจียบ...ไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับมา ทำให้เด็กชายค่อนข้างมั่นใจว่าเพื่อน
ทั้งสองกลับบ้านไปก่อนโดยไม่คอยเขา จึงบ่นว่า “ใช้ไม่ได้”

ตัดสินใจขึ้นจากลำธาร มือขวายังคงถือหลาวอยู่ เดินลัดไปตามเส้นทาง
ที่จะกลับบ้านซึ่งเป็นเส้นทางที่เด็กชายเดินเป็นประจำ...แต่คราวนี้ผิดกว่าทุกครั้ง
เพราะไม่ว่าจะเดินอย่างไร เขาก็วนกลับมาที่เก่า ไม่สามารถเดินทะลุป่าออกไปถึง
ทุ่งข้าวสาลีได้

เด็กชายรู้สึกตนเองใช้เวลาเดินทางนานมาก นานกว่าทุกครั้งราว ๓ เท่า จน
แข่งขาปวดเมื่อยไปหมดก็ยังไม่สามารถเดินทะลุออกจากชายป่าได้

“หลงทาง” ความคิดนี้ผุดขึ้นในใจ แต่อีกใจหนึ่งก็แย้ง “เป็นไปไม่ได้ ก็เรา
ใช้เส้นทางนี้ทุกวัน...ไม่น่าจะหลง”

เด็กชายนึกได้ จึงใช้ไม้ตอกเล็ก ๆ ที่พกติดตัวทำสัญลักษณ์บนลำต้นไม้ใหญ่
ที่เดินผ่านเป็นรูปลูกศรชี้เส้นทางที่เขาจะเดินต่อไป แล้วออกเดิน...เดินได้ระยะหนึ่ง
ก็ทำสัญลักษณ์เช่นนี้อีก...พอจะทำสัญลักษณ์เป็นครั้งที่สี่ก็ต้องชะงัก...เพราะลำต้น
ไม้ใหญ่มีรูปลูกศรที่เขาทำเอง ร่องรอยยังสดใหม่อยู่

“ข้าเดินวนกลับมาที่เดิมอีกแล้วหรือนี่” เด็กชายพิมพ์่า

ถ้าเป็นเด็กคนอื่นคงนั่งลงแล้วร้องไห้...แต่ไม่ใช่เขา!

เด็กชายมองไปรอบ ๆ พยายามสังเกตภูมิทัศน์โดยรวมเพื่อตัดสินใจว่าจะเดิน
ไปทางซ้ายหรือทางขวา ยังไม่ทันทำอย่างที่ตั้งใจก็เกิดความรู้สึกเหมือนมีสายตา
ใครบางคนจ้องมองตนอยู่ข้างหลัง หันขวับไปก็เห็น...ชายชราคนนั้นยืนห่างออกไป
ราวสี่เมตร

“เป็นท่านอีกแล้ว” เด็กชายเอ่ยเสียงดัง

ชายชรายิ้มน้อย ๆ เอ่ยตอบ “ไม่ดีใจที่พบข้า”

“ทำไมจะต้องดีใจ” เด็กชายย้อนถาม

“เพราะเจ้ากำลังหลงทาง คนหลงทางเมื่อได้พบคนอื่น ๆ จะรู้สึกดีใจ” ชายชราอธิบาย

“ที่แห่งนี้... ข้าไม่เคยหลงทาง” เด็กชายตอบเสียงหนักแน่น “วันนี้ป่าไม่ปกติและความไม่ปกติก็เกิดขึ้นหลังจากท่านปรากฏกายที่ริมลำธาร ท่านเป็นผู้นำผมมา ข้าจึงไม่จำเป็นจะต้องดีใจที่ได้พบท่าน”

“หึ ๆ ๆ...” จากรอยยิ้มน้อย ๆ กลายเป็นเสียงหัวเราะเบา ๆ “เจ้าเป็นเด็กฉลาดและกล้าหาญมาก... สมแล้วที่จะได้เป็นองค์จักรพรรดิ” สีหน้าและน้ำเสียงประโยคท้ายจริงจังและเคร่งขรึม

“อะไรคือจักรพรรดิ” เด็กชายถามอย่างฉงน

“เจ้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้าสิ” เสียงชายชราเอื่อยเย็น

เด็กชายเงยหน้าขึ้นมองด้วยความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าจะทำตามคำสั่ง

ท้องฟ้ายามนี้เป็นยามเย็นที่มีอากาศสดใส แล้วค่อย ๆ มีดวง ๆ จนกลายเป็นท้องฟ้ามืดมิด ประดับด้วยดวงดาวพร่างระยิบระยับ

“เจ้าจะได้ปกครองดวงดาวบนท้องฟ้าทั้งหมด รวมทั้งดาวดวงนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่” เสียงชายชราแผ่วเบาว่าจริงจัง

เด็กชายละสายตาจากท้องฟ้ากลับมาสบตาเขา ตอบเสียงจริงจัง “ข้าไม่ยากปกครองดวงดาว ข้าอยากโตขึ้นเป็นช่างตีเหล็กที่เก่งเหมือนพ่อของข้า”

“ชะตากรรม... จะไม่ปลดปล่อยเจ้า” เสียงชายชราเหมือนกระซิบ

“อะไรคือชะตากรรม” เด็กชายสงสัย

“มันจะมาถึงในเร็ว ๆ นี้ แล้วเจ้าจะรู้เอง” ชายชราตอบ

เด็กชายยังคงไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่สนใจ เพียงถามว่า “ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของท่านอีกกละสิ”

ชายชรายิ้มเป็นเชิงยอมรับ ก่อนจะโบกมือขึ้น ท้องฟ้าที่มีมืดมิดกลับคืนความสดใสของยามเย็น

“ข้าอยากกลับบ้าน” เด็กชายเอ่ยเสียงจริงจังแกมออกคำสั่ง

“ได้ แต่เจ้าต้องสัญญากับข้าก่อน” ชายชราที่มีท่าจริงจังเช่นกัน

“สัญญาอะไร” เด็กชายถาม

“สัญญาว่าเจ้าจะไม่เล่าเรื่องที่พบข้าให้ใครรู้” ชายชราเน้นเสียง “พ่อก็ไม่ได้แม่ก็ไม่ได้ ไม่ว่าใครก็ไม่ได้ แม้แต่เพื่อนที่มาด้วยกันกับเจ้าสองคนนั้นก็ไม่ได้”

“เพราะอะไร”

“เพราะทั้งเจ้าและข้าจะมีอันตราย” ชายชราตอบ สีหน้าเคร่งเครียด

แต่...เด็กชายกลับยิ้ม “ข้าไม่เชื่อ”

ชายชราถอนหายใจ “เจ้าจะเชื่อก็ได้ จะไม่เชื่อก็ได้ ขอเพียงให้สัญญาและรักษาสัญญาเท่านั้นก็พอ”

“ถ้าข้าไม่รับปากล่ะ”

“เจ้าก็ไม่สามารถออกไปจากป่าแห่งนี้ได้” ชายชราตอบหนักแน่น ทว่าเด็กชายไม่มีที่ท่าหว่นเกรงแม้แต่น้อย กลับนิ่งแยกประเภทบุคคลตรงหน้า “ท่านเป็นผู้ใช้เวทมนตร์หรือ”

“ถูกต้อง” ชายชรายอมรับ

“ท่านชื่ออะไร บอกข้าได้หรือไม่” เด็กชายถาม

“ได้ ข้าชื่อซู... เรียกข้าว่าผู้เฒ่าซู” ชายชราบอกเพื่อแสดงความจริงใจก่อนทวงสัญญา “คราวนี้ถึงตาเจ้ารับปาก”

เด็กชายไตร่ตรองอยู่สามวินาทีก็เอ่ยว่า “ข้าชื่อเคอัส”

“ข้ารู้แล้ว” ผู้เฒ่าซูเอ่ยแทรก “ที่ข้าต้องการคือคำสั่งสัญญา ไม่ใช่ชื่อเจ้า”

“ก็ได้ ข้าให้สัญญา” เคอัสรับปากในที่สุด แต่ไม่วายสงสัย “ถ้าข้ารับปากแล้วไม่ทำตามล่ะ”

“ข้ารู้... นั่นไม่ใช่นิสัยของเจ้า” ผู้เฒ่าซูเอ่ย “และข้าก็เชื่อมั่นในตัวเจ้า” ก่อนจะหันกายผละจากไป... เพียงสามก้าว ร่างในชุดรุ่มร่ามน้ำตาลก็เลือนหายไป

เคอัสสิดีตาทางเดินต่อ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร เสียงเด็กชายหญิงทักกริ้วกราวก็ดังขึ้นจากเบื้องหลัง

“เคอัส เคอัส!... อยู่นี่เอง หาแทบแย่”

เคอัสหันไปยังต้นเสียง... ก็เห็นอาทิตย์ เด็กชายร่างค่อนข้างใหญ่ มีผมสีน้ำตาลเข้ม อายุ ๘ ขวบ มากับเบธ น้องสาวตัวเล็ก มีผมสีเดียวกัน อายุ ๖ ขวบ

“อาทิตย์!... เบธ!” เคอัสส่งเสียงเรียกอย่างยินดี

“ทำไมแยกมาเงียบ ๆ คนเดียว” อาตี้อถามอย่างซัดใจนิด ๆ “รู้ใหม่... ข้ากับเบธเดินหาเจ้าแหบจะพลิกป่าแถบนี้”

เคอ็อสอึ้ง แต่เขาบอกเหตุผลแก่เพื่อนไม่ได้ จึงได้แต่นิ่ง

“เอาเถอะพี่อาตี้อ เจอเคอ็อสก็ดีแล้ว อย่าดูเขาสี” เบธโกล่เกลี่ย

อาตี้อพยักหน้า “ก็ได้”

เคอ็อสไม่อยากพูดอะไรมากนัก เกรงจะพัวพันไปถึงผู้เฒ่าซู จึงเสเปลี่ยนเรื่อง “รีบกลับบ้านกันเถอะ นี่ก็เย็นแล้ว เตี้ยมึดเสียก่อนจะถึงบ้าน”

“จริงด้วย” เบธสนับสนุน

เด็กน้อยทั้งสามจึงเดินลัดออกจากชายป่า เพียงชั่วเวลาไม่นานก็เดินมาถึงทุ่งข้าวสาลี

เคอ็อสอดนึกถึงเวลาที่ตนเองเดินวนเวียนอยู่ในป่าไม่ได้...ผู้เฒ่าซู จักรพรรดิ และชะตากรรม...สามสิ่งนี้เป็นเหมือนความฝันมากกว่าความเป็นจริง

อาตี้อและเบธพากันเดินกลับบ้าน ส่วนเคอ็อสแยกกลับบ้านของตน...พอถึงบ้านหลังไม้ใหญ่สักซึ่งตั้งอยู่ท้ายทุ่งข้าวสาลี เด็กชายก็เปิดประตูบานที่เข้าครัวด้วยความเคยชิน

หญิงสาววัยยี่สิบห้าซึ่งมีดวงหน้าและรูปร่างงดงามไม่น้อยกำลังยืนอยู่หน้าเตาไฟ ใช้ทัพพีไม้คนซูบในหม้อเหล็กบนเตา

“แม่...” เคอ็อสเรียก พลังพียงทล่าวในมือกับข้างฝา

“กลับมาแล้วรี” นางหันมายิ้มด้วยความรักใคร่ แล้วหันกลับไปปรุงอาหารต่อ

“ฮะ” เคอ็อสรับคำ นึกอยากเล่าเรื่องแปลก ๆ ที่ตนพบพานให้แม่ฟัง แต่แล้วก็หยุดยั้งตนเองเอาไว้ เขาไม่ควรทำลายความไว้วางใจของผู้เฒ่าซู

“ได้ปลามั้ย” นางถามอย่างไม่ได้มุ่งหวัง เพราะบางวันลูกชายก็ได้ปลากลับมาเป็นอาหารมื้อเย็น บางวันก็ไม่ได้ เป็นธรรมดาของเด็กซึ่งเล็กเกินกว่าจะทำอะไรจริงจัง แล้วอีกอย่างครอบครัวของนางก็ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาปลาของลูกชาย ปลาของเขาเป็นเพียงของเสริมเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น

“อืม...เกือบได้ฮะ” เด็กชายคิดถึงตอนที่ตนเองปลดปลาขว้างทิ้งลงลำธารอดนึกเสียดายไม่ได้